

Aan zijn neus een
ijspegel

Aan zijn neus een
ijspegel

Herman Zweye

Schrijver: Herman Zweye
Coverontwerp: Herman Zweye
ISBN:
© Herman Zweye

1. Perspectief.

Ik was op bezoek bij een echtpaar op zekere leeftijd. Tegen lunchtijd nodigde de vrouw des huizes mij uit om de lunch gezamenlijk te nuttigen. Omdat het mensen waren die de gordel van Smaragd hadden gedragen werd ik getraakteerd op lempers, voor diegenen die dat niet weten: een lempers is een kleefrijstrolletje met een vulling van kip of rundvlees. De gastheer en ik kregen twee lempers uit de magnetron en de gastvrouw hield het bij een appel en een peer. Naar goed Indisch gebruik completeerde een glas water de maaltijd.

Het gesprek ging over van alles en nog wat en op een goed moment kwam het op het gegeven dat mensen een zelfde gebeurtenis heel anders kunnen ervaren.

“Ja ... vertel jij dat verhaal van die soep ...” zei de gastvrouw lachend tegen haar echtgenoot. Dat zie je wel vaker bij mensen die al heel lang bij elkaar zijn, die spreken een soort geheimtaal waarin ze elkaar feilloos begrijpen.

“Ja” lachte de echtgenoot “er was een man die ging een restaurant in en bestelde soep ...”.

“Ja ... hij bestelde soep...” zei de echtgenote.

“En toen de soep kwam...” hij maakte gebaren van iemand die eet: “Toen was er geen lepel...”.

“Geen lepel...” zei mevrouw.

“Geen lepel... dus hij stond op en ging naar de bar om een lepel te halen. Met de lepel kwam hij terug en toen zag hij een andere man die zijn soep opat. Hij ging zitten tegenover de man en zei “Jij eet mijn soep” maar de man was een vreemdeling en begreep hem niet, en omdat de man met zijn lepel zwaaide en steeds naar de soep wees en hij geen ruzie wilde, schoof hij de kom soep tussen hen in en begonnen ze beiden de soep op te eten ...”.

“De soep vonden ze erg lekker, maar toen kwam de ober en die zei...” vulde mevrouw aan.

“Helemaal niet waar...” zei de verteller “jij weet niks van het verhaal...”. De vrouw zweeg en hij ging door met: “een mevrouw die aan een ander tafeltje zat, had gezien dat de eerste

man een kop soep kreeg, dat hij toen opstond en naar de bar liep en met een lepel in zijn hand bij iemand anders ging zitten en dat toen beide mannen uit een kom soep gingen eten ... en dat op een andere tafel een kom soep koud stond te worden”.

“Oh ... ik dacht dat de ober dat zei...”.

“Nee, maar nu hebben ze allemaal een ander verhaal... zo gaat dat” lachte de man.

Ik begon ook te lachen en wilde iets zeggen, maar ik had net een stuk lemper in mijn mond. De lemper was heet en kleefde nogal in mijn mond, dus ik trok een paar vreemde grimassen, nam een slokje water en piepte:

“Jullie deden waar we het over hadden ... haha ... een hele andere visie over hetzelfde verhaal...”.

We moesten alle drie lachen en de vrouw zei: “Er was helemaal geen ober...”.

2. Helikopter.

Daar lag hij dan ... zo lang begeerde ik het al ... voorzichtig pakte ik het doosje en liep als een kind zo blij naar de kassa om af te rekenen. Ik stapte in de auto en reed direct naar huis. Thuis zou ik eerst een glaasje port inschenken, de beschrijving lezen ... om het plezier nog wat uit te stellen ... en dan, dan zou ik de op afstand bestuurbare helikopter op afstand gaan besturen ... Gelukkig had ik batterijen in huis, want die waren niet meegeleverd bij de Action en kun je ook niet verwachten voor de 8,95 € die het gekost had en vol spanning probeerde ik het speelgoed aan de gang te krijgen. Het aan / uit knopje werkte niet goed, maar na een paar keer proberen, duwen en trekken, deed ie het.

Langzaam schoof ik aan de knopjes op de afstandbediening. De rotorbladen begonnen te draaien, de helikopter verhief zich langzaam van de tafel ... en gevoel van triomf kwam over mij ... wat onbeheerst duwde ik tegen het vooruit knopje ... met een klap maaide de helikopter mijn glas port omver, vloog door een plant, de kamer door, knalde tegen mijn voorraam aan en terwijl ik aan alle knopjes tegelijkertijd draaide en duwde vloog het ding rakelings langs mijn hoofd om te eindigen in de wadjan waar een restje bonen met gehakt wachtte om opgeruimd te worden.

Een beetje teleurgesteld ruimde ik de ravage op, schonk een nieuwe port in en dacht na..

Wat was er fout gegaan?

Was ik te onhandig? Was ik te impulsief? Kwam het door mijn CVA?

Lag het aan het apparaat? Het aan / uit knopje deed het ook al niet gelijk. Kan je voor 8,95 € verwachten dat je er ook echt mee

vliegen kan ... maar hij heeft het wel even gedaan ... ben ik weer naïef geweest en geldt hier ook goedkoop is duurkoop ...? Maar waarom verkopen ze het dan ...?

Een antwoord op al deze vragen kreeg ik niet.

Ik heb de helikopter uit de bonen met gehakt gevist, ik heb het speelgoedje schoongemaakt en bij mijn boeken gezet als blijvende herinnering aan de eenmalige vlucht, waarbij ik een op afstand bestuurbare helikopter regeerde en mij machtig voelde ... Toen kwamen er kleinkinderen op bezoek. Hoe ze het zo gauw gezien hadden is mij een raadsel, maar ze zagen het ding direct in mijn boekenkast.

“Opa, mag ik met de helikopter” vroeg mijn kleinzoon.

Zijn zus stond er ook naar te kijken.

“Hij is kapot, geloof ik” maar ik zal het laten zien en ik nam de helikopter ter hand. Twee nieuwsgierige kinderen verdrongen zich om mijn stoel. Vier handjes probeerden aan de knopjes te duwen en trekken nog voordat ik goed en wel zat en ja, hoor ... de rotor begon te draaien en knalde keihard tegen mijn vingers en ik riep “Au” en mijn kleindochter deinsde geschrokken achteruit. Haar onderlip wees op tranen en ik lachte en zei dat het niet erg was en mijn kleinzoon zei dat zijn zus altijd zo dom deed en zij zei dat het niet waar was waarop ik zei dat ze geen ruzie moesten maken ...

De helikopter heb ik naderhand weggegooid en ik bedacht dat ik inmiddels 70 jaar ben geweest dus dat ik niet meer met een helikoptertje moest spelen, maar ja, ik vind hem ook zo leuk.

3. Uitgescholden.

Ik heb een mevrouw uitgescholden. Dat is een lelijk karaktertrekje van mij. Ik doe het vaker als ik alleen in de auto zit. Om geen mensen te beledigen scheld ik de auto uit die ik noem bij het nummerbord. Dus bijvoorbeeld “Stomme 85-RG-DH ... kun je niet uitkijken ... idioot...”. Ik moet dan wel eens lachen om mijzelf en ik beseft dan dat ik toch wel een lelijk karaktertrekje heb. Daar schaam ik mij voor dus ik hou het verborgen maar soms is het eruit voor je erg in hebt en horen andere mensen het.. Ik zal vertellen hoe dat gebeuren kon.

Ik parkeerde mijn auto. Aan de ene kant stond een grote bestelwagen en aan de bestuurderskant een gewone auto. Die auto stond nogal ruim geparkeerd zodat er niet al teveel ruimte voor mij was om uit te stappen. Ik opende mijn deur en zette de deur voorzichtig tegen de auto naast mij zodat ik voorkwam dat mijn deur met een bons tegen de auto zou klappen. Ik stapte uit en toen zag ik dat er in de auto een dikke vrouw zat van middelbare leeftijd met een wat uitgezakt permanentje. Volgens mij had ze een soepjurk aan maar dat weet ik niet zeker. Ik sloot mijn deur en de vrouw stapte uit, liep langs de achterkant naar de zijkant van de wagen, voelde over de lak en zei tegen mij:

"Jij gooide de deur tegen mijn wagen aan ...".

"Dat deed ik niet ... En als er een beschadiging was had ik het gezegd ..." zei ik enigszins verontwaardigd want als ik ergens een hekel aan heb is dat mensen bijvoorbeeld na een aanrijding doorrijden.

De vrouw voelde nog steeds aan haar auto alsof ze op zoek was naar een deuk of krasje. Toen ze een tijdje de auto geaaid had en kennelijk niets kon voelen, zei ze:

"Dat betwijfel ik.."

En toen zei ik het ...

"Dom dik wijf ...".

Ze hoorde me en keek me vuil aan, zei niets, stapte in en knalde haar portier dicht.

Ik draaide me om en liep weg ... ik vond hetgeen ik gezegd had een mooie gedeeltelijke alliteratie.

Bij het wegrijden stak het wijf nog haar middelvinger naar me op en moest keihard remmen om een fietser te ontwijken.

Ik lachte en zwaaide naar haar. Ik weet het ... het is niet mooi en het getuigt niet van een hoogstaande beschaving maar soms ... en ... ik ben tenslotte nog niet af ...